(…UNGSDRUCKSACHE)

… II. ч. 26. (182) Пятниця 7. лютого 1941. Ціна 30 сот.

…ківські Вісті

Щоденни…, …ни, крім неділь і свят

РЕДАКЦІЯ: Краків, Ожешкової 7. — Тел. 104-81
АДМІНІСТРАЦІЯ: Краків, Райхсштрассе 34. Тел. 230-39

„Krakauer Nachrichten" — Tageszeitung.
Schriftleitung: Orzeszkowagasse 7.
Verwaltung: Reichsstrasse 34.

ПЕРЕДПЛАТА в краю і закордоном:
Місячно . . . . . . 6 зол.
Курс 1 нім. марки — 2 зол.
5 чеських корон — 1 зол.

Управу Апостольської Адміністрації Лемківщини

ДОРУЧЕНО О. ОЛЕКСАНДРОВІ МАЛИНОВСЬКОМУ.

Апостольський Нунцій у Берліні, Екс. Орсеніґо, повідомив дня 3. II. телеграфічно о. Олександра Малиновського, дотеперішнього Генерального Вікарія при пок. Апостольськім Адміністраторі, о. Я. Медвецькім, — що Св. Східня Конгреґація доручила о. Олександрові Малиновському управу церковної области Лемківщини. При тому Св. Східня Конгреґація висловила заяву співчуття й глибокого смутку з приводу смерти бл. п. Апостольського Адміністратора.

Великі втрати анґлійців у Східній Африці

РИМ, 5. II. — Головне Командування Італійської Армії подає:

На грецькому фронті італійські війська відбили ворожі атаки, заподіяли ворогові дошкульні втрати та взяли полонених і воєнну здобич.

У Північній Африці по обох боках сильна діяльність летунства. Анґлійські літаки бомбардували Бенґасі.

У Східній Африці італійські війська на північному фронті відбили контратакою ворожі сили, що наблизилися до нових італійських ліній. Італійці заподіяли там ворогові великі втрати. На південному фронті італійські відділи туземних військ після кривавих боїв відступили з одного наперед висуненого становища поблизу границі на захід від озера Стефанії. Згадані бої спричинили ворогові величезні втрати.

Зміцнені зачепні дії італійського летунства. Борог бомбардував кілька місцевостей в Еритреї та вбив кількох туземців. Італійці зістрілили два анґлійські літаки.

—o—

Ніппонський десант у Китаю

ШАНҐАЙ, 5. II. — В рямцях ніппонських операцій, що мають на меті успішнішу бльокаду Китаю, у второк висіли ніппонські відділи на південному побережжі провінції Квантунґ, щоб перервати шляхи довозу з заливу Мірс до Вайчав і Шуйчай. Воєнні дії, при підтримці фльоти, розвиваються успішно.

Італійці зістрілили 157 анґл. літаків

РИМ, 5. II. — Як повідомляє вечірня преса, продовж 90 днів італійське летунство довершило 16.145 годин летів. При тому зістрілено 157 ворожих літаків. Скинено багато сотень бомб. Італійське летунство втратило тільки 20 машин.

Закон про допомогу Анґлії у вогні критики

НЮ-ЙОРК, 5. II. — Республиканський кандидат на президента Злучених Держав Лавдон знову висловився проти закону про допомогу для Анґлії. Саме недавно він промовляв у радіо. Лавдон сказав, що він боїться, що коли Рузвелт матиме в руках великанські уповноваження, які дає той закон, то буде намагатися ввести також і в міжнародню політику спосіб неочікуваних драматичних несподіванок, що він їх уже залюбки вживає досі у внутрішніх справах Злучених Держав. Згаданий закон застерігає для президента Рузвелта право проголошувати війну. Той самий закон відкликує також постанову, що американські кораблі не можуть впливати у смугу воєнних дій. Лавдон висловив жаль, що підчас листопадових виборів не поставили американському народові запиту, до якої міри він хоче брати участь у війні. Ані Уілки, ані Рузвелт не сказали у листопаді, що Злучені Держави повинні наразитися на таку небезпеку, щоб замотатися у війну з метою помачи Анґлії до перемоги. Сьогодні вони обидва для допомоги Анґлії, що посуваеться якнайдальше, увійшли на небезпечний шлях, що може довести до замішання Злучених Держав у війну.

„Анґлія домагається цього..."

ВІШІ, 5. II. — У минулий понеділок представник американського Червоного Хреста Елен прийняв представника французького щоденника „Ле Журналь". Французький журналіст запитав його, чому Америка жертвує конденсоване молоко, рибячий тран та чоколяду тільки для дітей незайнятої частини Франції. У відповідь на це представник американського Червоного Хреста відповів буквально так:

„Анґлія домагається цього і тільки від Анґлії залежить, щоб пропустити або затримати корабель".

—o—

Братерство зброї

Краків, 5. лютого 1941.

Історик теперішньої війни зверне напевне увагу на одну з її найприкметніших рисок: на різницю у взаєминах між військово-політичними союзниками по одній та по другій стороні. Вже відразу після вибуху війни бачили ми несамовите явище: розпучливі оклики поляків за поміччю та польську віру, що ось-ось французи з анґлійцями рятуватимуть свого союзника наступом на західньому фронті й масовою доставою літаків, — і мовчанку французів та анґлійців, які хотіли тільки „виграти на часі" й дозволяли, щоб у тому „часі" згинув їх східній союзник. Коли ж совітські війська ввійшли до Польщі, льорд Джордж відразу заявив, що винуваті у цьому самі поляки, які забрали українські й білоруські землі, і цей погляд став теж власністю офіціяльних анґлійських чинників, які тямили вже не про Польщу, тільки про дальшу свою дипльоматичну гру, згідно з новою ситуацією.

Подібна, ба, навіть може ще несамовитша історія повторилась на Заході. З оголошених найавторитетніших документів уже знаємо, що крізь усі французько-анґлійські розмови — безпосередні, писані, телефонічні й радіеві — червоною ниткою тягнулися просьби й грозьби, жадання й благання французів, щоб анґлійці дали на континент більше війська й більше літаків, та холодні й стримані арґументи анґлійців, що відразу наставились на те, щоб воювати „до останнього французького вояка". Коли ж німці повели наступ на західньому фронті — анґлійці отверто проголосили тезу, що слід „щадити" анґлійські війська та анґлійську муніцію і зосереджувати всю свою збройну силу на території островів. А коли осамітнена Франція була примушена скласти зброю — від учорашнього товариша зброї посипалась на неї груба лайка з погрозами. Анґлійці були „обурені" навіть на те, що французький уряд не хотів для анґлійської приємности перетворити Париж у купу румовища та проголосив надсенську столицю відкритим містом. Зрештою, анґлійська лють і погрози не були пусті: це доказала ославлена акція ґен. де Ґоля, криваві наскоки на французьку фльоту й на французькі кольонії, ввесь підхід до Франції не як до союзника, що скривавився м. і. з браку союзницької помочі, але як до невільника, що застромив свому панові „ніж у спину".

А підхід до таких жертв британської політики „рівноваги сил", як Норвеґія, Бельгія і Голяндія? У реакції на воєнний погром тих держав анґлійці першим ділом — загарбали їхні кораблі, промишляючи, як би то загарбати й їхні (бельґійські та голяндські) кольонії. Ніякого взаємного сентименту, ніякого розуміння і відчування якоїсь спільноти державних інтересів, — зате лише взаємні претенсії, взаємне використовування, жалі та нарікання, що можуть навіть перемінюватись — у ненависть.

Наскільки інший тон панує в італійсько-

німецьких взаєминах! Який інший підхід німецької публіцистики та — що важніше! — командування німецьких збройних сил до італійських переживань, бажань і інтересів! Найкращим показчиком того підходу є італійські літаки над Лондоном, німецькі літаки над Середземним морем, спорадичні зустрічі Фірера і Дуче, тісний звязок обох міністрів закордонних справ, врешті остання промова Фірера, що вказує на братерство зброї і на приязнь двох людей чести.

Глибока свідомість спільноти своїх інтересів та спільних ворогів і глибоке зрозуміння для поняття благородного братерства зброї — ось прикметні риси німецько-італійського союзу.

Зпід сільської стріхи до Пантеону

(Від нашого кореспондента)

Прага, 1. лютого 1941.

В кінці січня ц. р. Чеський Пантеон, що лежить на Вишеградському цвинтарі у Празі, прийняв нового „безсмертного". Досі у Чеському Славині — так чехи назвали свій Пантеон — знаходили вічний спочинок тільки мужі, які найбільш відзначились на полі духовної культури свого народу — славні письменники, поети, музики, тощо. Цим разом вперше в чеській історії поховали там представника науки і творця матеріяльної культури, — дослідника, винахідника і промисловця, д-ра інжинірії Франтішка Кшіжика.

Щоб віддати заслужену шану і розлучитися з людиною сильної волі та впертої праці, яким був покійний, — прийшли на цвинтар найвищі заступники народу: представник президента і його влади, репреезентанти науки, культури, громадського життя, багато робітників та численне громадянство.

Постать Фр. Кшіжика дуже цікава. Тому хочемо на цьому місці хоч коротко познайомити з нею наших читачів. Народився Фр. Кшіжик в бідній сільській родині. Дванадцятилітним хлопцем пустився пішки з Клатов до Праги (165 кільом.!), щоб там продовжувати свою науку. Студіював в реальній гімназії, пізніше у празькій техніці. На свої студії з дому не міг нічого діставати. Мусів сам собі помагати то лекціями, то працею звичайного робітника в першій ліпшій майстерні. По закінченні техніки вступив на службу як урядовець до фірми, що виробляла електричне приладдя для залізних доріг. Тут Фр. Кшіжик розпочав перші свої досліди над залізнодорожними сиґнальними електричними дзвінками. Наслідком тих дослідів була ціла низка його винаходів. Дальші досліди в Пільзні привели Фр. Кшіжика до винаходу електричної лукової лямпи (Боґенлямпе). Цей останній винахід приніс Кніжикові не тільки славу, але й значний маеток.

За здобуті гроші від продажі своїх патентів. Фр. Кшіжик заснував власне електро-технічне підприємство. Зразу маленьке, де працювало всього кількох робітників, пізніше воно щораз збільшувалося, щоб потім перетворитися в одно з найбільших акційних підприємств у Чехії.

Фр. Кшіжик перший почав засновувати по цілій Австро-Угорщині електрівні, будувати динамо-електричні міські і позаміські дороги. Він перший почав робити успішні досвіди над електричними льокомотивами. Свого часу в Празі був сензацією Кшіжиків електричний автомобіль. А його світляні фонтани — на той час небувале явище — на ювілейній виставі в Празі (1891 р.) викликали справжній подив.

Але найбільшого успіху зазнала Кшіжикова лукова, чи пільзенська (від міста винаходу) лямпа, яка й сьогодні в цілому світі освічує вулиці. На світовій виставі в Парижі (1881 р.) Фр. Кшіжик дістав за неї золоту медаль. А патент на виріб лукових лямп майже одночасно закупила у нього Америка, Анґлія, Німеччина і Франція.

За свої винаходи мав Фр. Кшіжик багато різних відзначень. Окрім того, віденська влада надала йому титул двірського радника та покликала до сенту. Але ні слава, ні достатки не перешкоджали Кшіжикові займатися його улюбленою працею. Часами навіть ця праця була аж до смішного дрібна. Так напр. раніш, заки розпочали будову першої електричної дороги на одному з празьких передмість, — Фр. Кшіжик знаний вже в цілому світі винахідник, годинами вистоював на розі вулиці, обраховуючи всіх перехожих, щоб довідатися, чи те підприємство виплатиться.

Фр. Кшіжик дожив благословенного віку. Помер він у 94-му році життя. Він зберіг аж до останніх хвилин повну духову свіжість. Ще за три дні до смерті він диктував свойому асистентові направу якогось патенту. І фізично, як на свій вік, Кшіжик аж до останніх днів почувався добре. Тільки пізніше зір почав його зраджувати. Про своє здоровля він мало дбав, а часом навіть грішив проти нього: був пристрасним курцем.

Поза своїми здібностями, Фр. Кшіжик визначався великою працевитістю, сильною вірою у свої власні сили та тою благородною амбіцією, яка допомагає людині осягнути намічену ціль. „Не хочу бути останнім — говорив звичайно Кшіжик. — Хочу доказати світові, що чех у кожній галузі щось докаже...."

Перед двома роками мали ми можливість послухати Кшіжика, коли він оповідав про своє минуле. „Я вже старий" — тоді казав він, —„мені 92 роки. А подивітьсяб яка сила праці ще на мене чекає. Коли б я був сьогодні такий молодий, як ви, кинувся б до праці направо й наліво. Хотів би нашим молодим сказати, щоб не боялися хапатися за підприємства. Я ж почав з порожніми руками. Без відваги нічого не можна осягнути!..."

Фр. Кшіжик мав у житті справді відвагу. Завдяки ній, сільський хлопець став „чеським Едісоном" та великим промисловцем і осягнув найвище відзначення, яким тільки може нарід вшанувати небагатьох своїх вибранців — місце в Пантеоні.

дк.

——o——

Українська вистава книжок у Кракові

„Кракавер Цайтунг" ч. 27. з І. ІІ. подала таку замітку:

„Українське Видавництво" у Кракові запросило представників уряду Ген. Ґубернаторства, німецьких дистриктових урядів і преси — на виставу книжок у салях своєї домівки при Райхсштрассе 34, щоб познайомити їх із завданнями й діяльністю „Українського Видавництва". Крім німецьких гостей прибув і архиепископ Іларіон.

Виставу відкрив промовою проф. д-р І. Зілинський. Він привітав гостей і зясував дотеперішні досягнення „Українського Видавництва". Він підкреслив, що негайно після вмаршу німецьких військ — у сотнях українських сіл повстали під опікою німецької влади народні школи й читальні, що потребували книжок і часописів. Щоб уможливити доставу книжок і часописів, в листопаді 1939 р. заложено Видавниче Товариство під проводом проф. Кубійовича. Після усунення різних труднощів це Видавництво розвинуло всебічну діяльність і продовж одного року праці має добрі досягнення.

Після промови проф. д-ра Зілинського „вісімка" відспівала українські народні пісні. Один співробітник Видавництва виголосив українські поеми, що, хоч їх не розуміли німецькі гості, викликали гарне враження, бо рецитатор (м-р Ю. Ґеник-Березовський — прим. перекладача) виявив великі здібності, щоб передати багатство звуків Шевченкових поезій. Прегарні голоси українців віддавна відомі й нічого казати про мистецьки віддані народні пісні.

Після промови й інших виступів гості оглянули виставу, що обіймає всі видання „Українського Видавництва". М. ін. можна було бачити вибір найкращих творів українського національного поета Тараса Шевченка, багато наукових видань, деякі рукописи й копії, різні українські карти, що є приватною власністю".

ЗНИЩЕННЯ КАВЕНТРІ ПОТВЕРДИВ АМЕРИКАНСЬКИЙ СЕНАТОР УІЛКЕ

ШТОКГОЛЬМ, 4. ІІ. — Як повідомляє лондонський кореспондент „Ния Даґлігд Аллеганда", в неділю Уілке оглянув Кавентрі й Бірмінґем. З тієї нагоди Уілке заявив, що знищення в Кавентрі перейшли всякі його очікування.

Анґлійське бюро Ройтера подало вістку, що Уілке на одній пресовій конференції висловив здивування з приводу розмірів знищень у Кавентрі й Бірмінґему. Він підкреслив, що всі звіти американських щоденників про знищення в Анґлії навіть приблизно не дають поняття про правдиві розміри цих жахливих знищень. Уілке признав зовсім отверто, що анґлійська цензура працювала дуже дбайливо, щоб укрити перед американською опінією безнадійне воєнне положення Анґлії, терен, відкритий для діяльности німецького летунства.

——o——

ПОДІЛ ВНУТРІШНЬОГО КОМІСАРІЯТУ СССР.

МОСКВА, 5. ІІ. — Наказом президії Найвищої Ради СССР з 3. ІІ. внутрішній комісаріят СССР поділено на два нові комісаріяти: народній комісаріят внутрішніх справ і народній комісаріят державної безпеки. Лаврентій Павлович Берія, колишній шеф ГПУ, пізніший комісар внутрішніх справ, іменований народнім комісарем нового комісаріяту внутрішніх справ. Народнім комісарем державної безпеки іменований Всеволод Миколаєвич Меркулов. Одночасно Берія іменований заступником голови ради народніх комісарів СССР і заступником Молотова. Факт, що не Берія, тільки Меркулов став комісарем державної безпеки, прийшов зовсім неочікувано, бо, як відомо, Берія дня 31. І. дістав був титул генерального комісара державної безпеки.

——o——

НЕМА СОВ.-ТУРЕЦЬКОГО ТАЙНОГО ДОГОВОРУ

МОСКВА, 5. ІІ. — Аґенція ТАСС-а подає урядове заперечення:

„В закордонній, особливо анґлійській пресі поширювано вістку, що між СССР і Туреччиною підписано тайний договір. На його основі СССР мав би зобовязатися доставляти зброю Туреччині для протиакції у випадку німецької акції на Балкані. У звязку з цим має виїхати турецька комісія для закупу зброї до Москви. ТАСС уповноважений заявити, що ані тайного, ані явного договору між СССР і Туреччиною не підписали, що нема наміру підписувати договір цього рода та що в Москві немає ніякої турецької місії для закупу зброї. Ця вістка в закордонній пресі видумана".

——o——

Що таке „білоруська акція" на Підляшші?

РОЗМОВА З ВИСОКОПРЕОСВ. ІЛАРІОНОМ, АРХИЄПИСКОПОМ ХОЛМСЬКИМ І ПІДЛЯСЬКИМ

У звязку з різними сплітками про так зва. ну „білоруську акцію" на Підляшші, я звернувся до архиєпископа холмського і підляського Іларіона з проханням дати мені інтервю в цій справі для „Краківських Вістей".

— Прошу, — охоче відповів Владика. — Що вас цікавить?

Починаю з найгострішого моменту:

— Вам, Владико, закидають білорусини, що Ви ставитесь неприхильно, навіть вороже до білоруського національного руху на терені холмсько - підляської епархії...

Ледви помітний рух і гірка усмішка:

— Закид не тільки безпідставний, але й безглуздий. Я завсіди ставився до білорусинів прихильно, як до братів.Нераз я висловлювався в своїх творах із повним співчуттям про національно - культурні змагання братнього нам білоруського народу. Білоруському питанню присвятив я навіть окрему працю. Врешті я, син українського народу, що довгий час жив у таких самих важких умовах, як і народ білоруський, не міг би ставитись до білорусинів неприхильно, а тим більше — шкодити їм. Це наклеп якихось ворожих нам чинників.

— Як, Владико, розуміти деякі Ваші розпорядження щодо білоруської акції на Підляшші?

Відповідь така сама коротка, прикрита тінню смутку:

— Треба відрізняти світську сторону цієї акції від сторони церковної, що мусить відповідати канонам нашої Православної Церкви. Цілковито визнаю право білорусинів на національно - культурний розвиток, себто: мати білоруські школи й організації та користуватися своєю мовою в суспільному житті й у церкві. Тому я виступив тільки проти нарушення аранжерами білоруського руху на Підляшші канонів нашої Церкви. Ці білоруси, без мого відома й благословення, почали втручуватися в церковні справи й так чи сяк вирішувати їх. Нарушення канонів вони допустилися багато разів: різними самовільними зібраннями й постановами в церковних справах, а також практичними заходами, петиціями з обминенням церковної влади й т. ін. Таку антиканонічну роботу в Церкві я білорусам рішуче заборонив, а супроти священиків-білорусів, що були втягнені в цю акцію, повів духовне слідство. Зрештою, всі вони вже визнали свою вину й покаялися, просячи прощення, і всіх я простив.

Переходжу до іншої делікатної справи.

— А як, Владико, розвязане питання білоруської мови в Церкві?

— Я розвязав її так, як тільки може розвязати її українець: потрактував білорусів однаково з українцями й благословив священиків-білорусів правити богослуження й проповідувати їхнім парохіянам-білорусам білоруською мовою...

— Очевидно, вони дуже зраділи й щиро дякували Вам?

Архиєпископ Іларіон похитав головою:

— Навпаки. Почали просити мене, щоб не карати їх — не змушувати правити й проповідувати по білоруськи. Мотивували свою просьбу тим, що їхні парохіяни не вживають білоруської мови, а якщо й знайдуться такі, що розуміють білоруську мову, то це тільки дуже рідкі одиниці.

— То чого ж треба цим білоруським священикам? — здивувався я.

— Я чув, що вони зверталися до вищої влади з проханям, щоб їм дозволили правити по славянськи з **російською** вимовою й проповідувати **по російськи**. Як усім відомо, автохтони Підляшшя — українці, а якщо де й зустрічаються поодинокі білоруси, то здебільша — зденаціоналізовані. Зрозуміла річ, що я, однаково дбаючи за білорусів і українців, не можу допустити, щоб Церква стала в руках деяких чинників знаряддям дальшої русифікації.

Ставлю останнє питання:

— Скільки на Підляшші цих священиків і хто вони та хто ті світські провідники білоруського руху?

— Я вже підкреслив вам, що займаюся лише церковною стороною цього руху. Тому то про світських білоруських діячів нічого сказати вам не можу; припускаю, що не важко буде вам довідатися, ким вони були й чим займалися за польських часів. Що ж до білорусів - священиків, то набереться їх на Підляшші з десяток. Наскільки мені відомо, більшість їх раніш дуже ревно займалася насаджуванням тут „польського православного костела"... Але боляче це говорити...

Секунда перерви, і Владика кінчає:

— Ще раз рішуче заявляю, що зак... буцім-то я вороже ставлюся до білору... це чийсь злобний наклеп. Навпаки, спра... ніх білорусів трактую таксамо, як і укра... ців. Не торкаючись світської сторони бі... руської акції на Підляшші, зробив лише ... ходи, щоб не нарушувати канонів Пра... славної Церкви, себто: щоб ніхто без м... відома й благословення не займався роз... зуванням церковних питань у доруче... мені епархії; щоб ніхто не важився ко... статися Церквою, як знаряддям денаціо... лізації ні переселенців-білорусів, ні ав... хтонів-українців, та щоб ніхто не пробу... через Церкву штучно відокремлювати П... ляшшя, що споконвіку було нероздільн... частиною одної Холмської Землі й од... холмської епархії.

Залишалося мені подякувати за вич... пуючі відповіді.

В. Островський.

Хіротонія

АРХИМАНДРИТА ПАЛЛАДІЯ

Хіротонія на єпископа о. архимандр... Палладія відбудеться в днях 8. і 9. лют... у православному соборі у Варшаві на Пр... „Наречення во єпископа" відбудеться 8. ... в суботу в год. 12-ій вполудне. Сама хіро... нія відбудеться в год. 10-ій в неділю 9. ... того. Як ми повідомляли, хіротонію дов... шать Митрополит Діонісій, Архиєп. Ілар... та еп. Тимотей. Все українське громад... ство проситься взяти численну участь у ... торжествах.

БОГДАН ЛЕПКИЙ 17)

Крутіж

(Історичні малюнки з часів гетьмана Виговського).

„Ще й питаєшся! Ми гостям раді," — відповів, кланяючися, Улас. — „Будь ласка, злазьте з возів та вступайте в наші низькі пороги. Не погордуйте хуторянським хлібом-сіллю".

Балакав як мога чемно, бо бачив, що жінки це зі знатних родів, до чемної поведенції звичні.

Босаковський і собі зіскочив із сідла і хотів помагати жінкам злізати з возів, але закрутилося йому в голові й він мало не впав. Борис підбіг до нього. Завели недужого до бічної хати.

„А не казав я вам, щоб спочили, бо забагато крови спливло, а ви — ні та й ні! Лягайте ж тепер, а я Устю покличу".

„Не клич, в Усті роботи повні руки... Перейде... Попроси лиш Уласа, щоб дав мені ківш старого меду. Старий мід, це таке питво, що здорового кладе, а недужого підносить, — щоб ти знав!"

За хвилинку прийшов Улас із ковшем старого меду.

Босаковський вуса на вуха позавішував і посуд обома руками до спечених вуст притулив. Пив, поки дна не побачив. А тоді:

„Спасибі, добродію мій! Вже мені полекшало. І на серці веселіше якось. А то перед годиною здавалося, що вмру. В очах мені темніло. Я вже й завіщання зробив. Усе моє добро Борисові переказав: cum lasis, boris et spodniciebus*), застерігаючи собі одно, а саме, щоб найстаршого сина моїм іменем охрестив, а молодших мав не менш одинадцять. Так, Борисику, серце, так! Дванадцятьох синів і ні одного менше. Багато народу вигибає тепер, то треба про нове покоління подбати. Ворог одного вбе, а ми йому на те місце дванадцять. Розумієш мене?"

„Мудрагель куропатку їв", — перебив йому Панас, поклепаючи Босаковського по плечах. — „Других навчаєш, а сам так не робиш. Такий молодець і не став під вінець".

Босаковський солодко заплющив очі.

„Не судилося нам, не судилося. Як горілку пили, то мене минали, а як били, то від мене починалн. Така доля моя. Як на війну, то Босаковський перший, а як женитися, то — підіжди! І діждався я до сивого чуба. Та ще й це сказати годиться, що дуже то я вередливий був. Першої з краю я тобі не покохаю,а треба, щоб була і гарна, і розумна, і не з якого-будь роду. Не хочу розбовтувати шляхотної крови, — щоб ти знав".

„Бачу, бачу", — усміхнувся Улас. — „Ти такий козак, що все робиш не так, як треба. Зате бешся, як чорт!"

„А правда? Але що це нинішній бій, коли його рівняти з тим, що колись бувало. Раз я перед собою цілий чамбул пер, як стадо баранів".

„Цілий чамбул?"

„Щоб я так воду пив, коли брешу. А було воно так..."

І Босаковський, забуваючи про біль і рану, брався розказувати один із своїх безчисленних подвигів лицарських, коли в сінях залунав голос Усті:

„Уласе! А де це ти пропадаєш? Того діда, як треба, то не докличешся, а як ні, то коло тебе треться. А відгукнися ж, старцуне, непотрібний!"

*) Жартівлива латина. Значить: з лісами, гаями й спідницями.

голосів преси

Жидівські протектори

„Кракавер Цтґ" передає з Уошинґтону характеристичне звідомлення на тему англійсько-жидівської співпраці:

„Перльцвайґ, голова англійської секції „Жидівської Федерації" та „Вельфер Фаунд" (запомогового фонду — Ред.), заявив у понеділок на загальних зборах „Жидівської Федерації" в Атлента Джорджеа, що англійський уряд і Де Голь (самозванчий голова о-перетгкового французького »уряду« в Лондоні — Ред.) склали запевнення, що після розвалу Німеччини дістануть жиди знову всі свої старі права в Німеччині. Дорадний агенції „Жидівської Федерації" в Єрусалимі, Иосеп, повідомив, що англійська влада в Палестині виявила готовість організувати 40.000 жидів у Палестині, щоби кинути їх у бій вкупі з англійцями в области Близького Сходу. Під теперішню пору в англійську армію вступило 8.000 палестинських жидів".

Коли взяти під увагу, що англійський король забезпечував за собою недавно також... титул короля Юдеї, що жиди в Анґлії втискаються все більше у правлячі кола імперії і т. д., і т. д. — то бачимо наглядно, як дуже сплелися разом плютократичні інтереси та світоглядові форми світового жидівства з провідними клясами Анґлії.

В тенетах самообману

Цікаві підсумки англійського сучасного положення робить „Ноєс Вінер Тґбл.", нав'язуючи до дальших розпучливих плянів Анґлії, зокрема на кольоніяльному терені:

„Вже перед шістьома місяцями заповідав ґенерал Смайтс (премієр Південно-Африканської Унії), що військові частини Унії мусітимуть перебрати на себе велике завдання в африканській війні. Сухопутня і повітряна армії є достаточно вьзброєні, щоби взяти участь у великій кольоніяльній війні. Тепер, у драматичному бою на фронтах в італійських кольоніях в Африці, переведено вже в діло цю заповідь Смайтса. У цьому моменті першої активної співучасти південно-африканських частин, що натрапили на завзятий відпір італійців, приняла бурська опозиція відкритий демонстративний характер та довела вже до заворушень та кривавих демонстрацій (противоєнна опозиція бурів, цебто нащадків кол. голяндських кольоністів у півд. Африці — є все сильніша. — Ред.).

Але не тільки в теперішніх обставинах є ці демонстрації характеристичні, хоч примусили вони ген. Смайтса скріпити військову залогу в місцевостях, що є осередками опозиції. Вони цікаві під теперішню хвилину також тим, що віддзеркалюють цю саму небувалу нервовість, яка панує також у англійському материку.

В останніх днях звертали ми вже увагу на заяви й заповіді англійських та американських політиків, що, мовляв, „станемо вже внедовзі в обличчі хвилини, коли пічне діяти проти англійського острова наймогутніша воєнна машина всіх часів". Деякі міністри подають уже навіть всякі речинці, в яких пічнеться буревій. Ця англійська нервовість, що виявляється у безсилому передчуттю неминулого удару долі, перероджується в Злучених Державах у тенденційному ставленні питання, чи взагалі зможе ще прийти на час американська допомога. Всі ці страхіття розмальовують там в атмосфері ненависти й страху, намагаючися перемогти останні запори проти інтервенції.

В обличчі такої гри є зрозуміле, що на різних далеких периферіях англійської імперії виринає запит, що робити й як у власному крузі ділання готовитися до того, що надходить. Це питання стає все більше настирливе тим паче, що під впливом кризи так у Анґлії, як і в Америці, гасло, з яким почали війну, стає все більше проблематичне. Коли передше горлали в Анґлії, що теперішня війна ведеться в обороні старого ладу в імя цього, щоб кожний міг надалі жити так, як привик, то нині сповіщається на всі сторони світу, що плютократична система кінчається і що устрій привілеїв мусить зробити місце соціяльній рівноправности. Від такого ставлення справи вже близько до поставлення питання: пощо взагалі воювати з Німеччиною, що є саме пробоєвиком нового соціялістичного ладу?

Роздвоєння цієї нової пропаґанди страху й збентеження проявляється ще краще у нових мирових тезах, що ніяк не гармонізують з вище згаданими соціялістичними заявами. »Дейлі Мейл« пише, що Німеччину треба обезсилити на сто літ, а совітська »Правда« передає, що Анґлія хоче провалити соціялістичні уряди в Німеччині та Італії та створити там новий лад, якого засади є зясовані у парляментському проекті англ. ліберальної партії. В цьому проекті виринає також стара думка, щоб після війни створити армію Союзу Народів, яка забезпечила б англьосаське панування над світом".

Отже страх перед прийдешнім, забріхання пропаґанди перед масами, непочитальний самообман щодо висліду війни — оце дзеркало теперішніх настроїв Анґлії.

—o—

ЗАТОПЛЕННЯ АНГЛІЙСЬКОГО КОРАБЛЯ „ЕРЛА"

НЮ-ЙОРК, 5. II. — „Ассошейтид Пресс" повідомляє, що на основі вісток, з міродатних кругів, в останньому тижні сторпедовано й затоплено англійський торговельний корабель „Ерла", містоти 5.198 тон, у віддалі 475 миль на захід від Ірляндії. Корабель „Ерла" плив з Канади до Анґлії з воєнним матеріялом.

Зимова допомога — це найважливіша справа. Памятайте про бідну дітвору, про жертви війни, хворих по лікарнях і братів, що ждуть від Вас помочі!

„Бач, як щебече!" — усміхнувся Улас. — „Мов соловейко".

„Дійсно", — притакнув Босаковський, — „гарний голос у твоєї дружини. А все ж таки відгукнися, коли тебе кличе".

„Пощо? Хай собі горло протре. Їй це до здоровля потрібне".

„Буде тобі здоровля, як знайде".

Та Босаковський не вимовив цих слів, як на порозі появилася Устя. Врадована така, аж сяла.

„А ходи ж бо у світлицю хутчіш!"

„Чого?"

„Не питайся, ходи!"

„Бачиш, що не можу. Біля недужого сижу".

„Та який я тобі недужий!" — заперечив, зриваючися з постелі Босаковський. — „Такий мід, що й мерця поставив би на ноги, не то що. Цілющого меду, кажу вам, панічматко, дав мені напитися ваш Улас. Підемо!"

„Підемо, та не всі", — спротивився Улас. — „Тобі, брате, полежати годиться. І як ти підеш такий пообвязуваний поміж жінки? Ти ж іще парубок, а не дід такий, як я".

„Справді, як вам такому йти!" — притакнула й Устя.

„Як мені, кажете, такому йти?" — зажурився Босаковський. Йому дуже не хотілося лежати в боківці, тоді, як у світлиці було нове й, хто його зна, чи не цікаве товариство.

„Ваша правда, добродійко Усте, що кращих у коноплі кладуть, ніж я тепер, але зніміть із мене оцей турбан і я знов стану подібний до чоловіка. Що, ні?"

І хоч як противилася Устя, хоч як відраджував Улас, він таки поставив на своїм. Доти просив, і приговорював, і вигадував усяке, аж Устя зняла з його підголеного лоба перевязку, а просто рушник, яким цей лоб був туго звязаний, мов бочка обручами. А рану заткала полотняною шарпанкою та заліпила мастю.

Босаковський поправив свій оселедець, розчесав і пригладив вус, випрямився, відкашельнув і, підморгуючи зеленавим оком, сказав:

„Ходімте!"

VIII.

За той час полонянки встигли вже помитися, попричісувати волосся і сяк-так довести до ладу своє пошарпане вбрання. Ніодна з них не вбрана була так, як звичайно виходила між люди. Видно було, що їх несподівано заскочило нещастя і що без спротиву вони ворогам не здавались.

На одній саян[1]) з дорогого чемлету[2]) був порваний і нашвидку, тут уже, на хуторі, позшиваний докупи; на другій з контуша оксамитного відірвано дорогий соболевий комір; третій із сукні повідрізувано злотоглавові брами[3]); ще іншій від сорочки повишарпувано венецькі форботи[4]), перетикані золотими бляшками. Ніодна не мала на голові чіпця, обсипаного перлами, чи беретика дорогого, чи навіть намітки шовкової. Все це харцизи поздирали з них і позривали, як предмети, загально цінені, які можна було легко продати, або пропити.

А все-ж таки навіть з останків оцього вбрання, яке мали на собі, навіть із тоненьких „кошульок", що позирали зпід широких вирізів суконь на грудях, знати було, що це не селянки й не козачки-хуторянки, лиш жінки з родів знатних та багатих.

(Далі буде).

[1]) Саян — верхня жіноча шата. [2]) Чемлет — вовняна дорога матерія. [3]) Стяжки, золотом перетикані. [4]) Форботи — мереживa, кружева.

Похорон Апостольського Адміністратора в Сяноці

На сумні вістку про смерть Апостольського Адміністратора Лемківщини бл. п. о. д-ра Якова Медвецького появилися в Сяноці клепсидри від Апостольської Адміністрації, УДК, брата Покійного, адв. Степана Медвецького й Т-ва „Бескид". Одночасно появились жалібні хоруґви на церкві Апостольської Адміністрації, УДК і т-ві „Бескид". Домовина з тлінними останками Апостольського Адміністратора для Лемківщини, бл. п. о. д-ра Я. Медвецького, надійшла з Кракова до Сянока в пятницю 31. січня ц. р. рано. З жалібного двірця відпровадило її 6-ох священиків з процесією до парохіяльної церкви, де на порозі прийняв домовину місцевий парох о. крилош. О. Константинович і спільно зі згаданими священиками відправив панахиду.

Опісля Ґенеральний Вікарій, о. ректор Олександер Малиновський, відслужив читану Службу Божу за спокій душі бл. п. Апост. Адміністратора.

Домовину з тлінними останками приміщено на підвищенні по середині церкви та вкрито її мантією з усіми епископськими інсиґніями Апостольського Адміністратора: мітрою, жезлом, евангелією та чашею. В пятницю, 31. І., ввечері почалися похоронні ієрейські відправи при участи 16-ох священиків. У суботу 1. ц. м. відправляли ввесь час читані Служби Божі. В год. 9-ій 38 священиків під проводом Генерального Вікарія о. рект. Ол. Малиновського продовжували далі похоронні ієрейські відправи, в яких взяло також участь 9 латинських священиків зі Сянока. До співаної Служби Божої стануло 5-ох священиків: Ген. Вікарій о. рект. О. Малиновський, оо. декани: І. Цегелик, О. Венгринович, Я. Савчак та о. Головід у супроводі двох діяконів: о. І. Соболя та о. Ст. Вапровича.

По Службі Божій попращав у церкві Покійника о. дир. М. Ганушевський, Його товариш зі шкільної лавки і з часів побуту в станиславівській епархії до 1936 р. Навязуючи до давноминулих літ, о. проповідник пригадав короткий життєпис Покійного, що походив із селянської родини, та підкреслив його особисті прикмети: безмежну доброту й скромність. За ввесь час свого життя й діяльности в Станиславові Покійний не брав активної участи в політичному житті й жив у згоді з обома таборами в нашому громадянстві. Від 1936 р. становище Апост. Адміністратора було дуже важке під політичним оглядом, що Покійний відчував найкраще з уваги на специфічні віроісповідні та національні умовини праці на Лемківщині й відому політику польського уряду. В своїй журбі за долю Лемківщини— підкреслив о. проповідник — Покійний о. Адміністратор залишив неначе завіщання для духовенства та вірних у формі свого послання, поміщеного в першому поворонному числі „Вістей Апостольської Адміністрації Лемківщини" з дня 23. грудня 1940 року.

„Ми обовязані — писав Апостольський Адміністратор — любити свій Нарід, бажати йому добра й кожний по змозі своїх сил повинен дбати й робити це добро. Найкраще покажемо свою любов до свого Народу не словами, але ділами супроти своїх рідних братів.... Невіруючий не може бути правдивим, щирим патріотом. Патріотизм вимагає дуже часто жертви, а жертву принести може тільки той, хто випробований в чесноті, чого з черги нема без віри. Живемо надією, що Боже Провидіння дасть нашому Народові здобути те все, чого собі наш Нарід бажає, за чим тужить, до чого прямує. Одначе памятаймо, що наш Нарід і його добро тільки тоді удержаться, коли керма над Народом буде в руках людей віруючих, розумних і праведних, коли над усім буде панувати Бог. Маємо приклад на наших сусідах, що діждалися волі й незалежности, одначе в короткому часі її втратили, бо не мали Бога в серці, не мали сильної віри й чеснот, не дбали про добро народу, але шукали особистих користей і довели свою батьківщину до розвалу".

З останніх розпорядків бл. п. Апостольського Адміністратора — підкреслив о. проповідник — є розпорядок про вживання української літературної мови як урядової, що його треба вважати неначе заповітом для основи консолідації й розбудови національно-релігійного життя на Лемківщині. Вкінці попращав Покійника від найближчого помічника — Ген. Вікарія о. рект. О. Малиновського, від духовенства та вірних.

Після цього латинські священики відправили заупокійне богослуження і все духовство та вірні взяли участь в останньому цілуванні. Вкінці після панахиди і колінo-приклоненної молитви та политті єлеєм Покійного 8 священиків винесли домовину з церкви, обійшли з нею довкруги церкви і по відчитанні евангелії вирушив похід головними вулицями міста на цвинтар.

Увесь час у церкві, в поході і на цвинтарі співав прегарно хор під орудою проф. Іванейка. Безпосередньо за процесією несли вінки, далі йшли черниці, латинське і греко-католицьке духовенство. Безпосередньо за домовиною йшов брат Покійника, адв. Ст. Медвецький з дружиною, далі Крайсгавптман д-р Шаар з головою УДК, інсп. д-ром Біланюком, члени проводу УДК та громадянство у зразковому ладі, придержуючись вказівок орґанізаторів походу: о. секретаря Білоскурського та о. В. Чопея.

На цвинтарі духовенство відправило богослужби й панахиду, опісля домовину Покійного зложено до гробниці. Одночасно парох Загіря о. Гентиш попращав Покійного від духовенства зворушливим елеґійним тоном, підкреслюючи, що „за хвилину лемківська земля прийме Сина з Поділля".

—o—

Грудка землі на могилу
бл. п. о. А. Пеленського

Поруч з усіма шляхотними прикметами бл. п. о. А. Пеленського, як людини, громадянина й священика, не можемо мовчки перейти попри ту найголовнішу й найцінніщу прикмету Його вдачі, що характеризує Його, поруч з іншими вихованцями великого митрополита Андрія Шептицького, як українця-соборника, що не робив різниць між українцями, звідки б вони не походили та якого б віроісповідання вони не були. Наймаркантнішим прикладом життевої поведінки Покійного був випадок, що трапився кілька місяців перед Його смертю.

У Люблині заходами православної Церковної Ради повстав на православному цвинтарі український військовий цвинтар. Між іншими вояками перенесли з іншого цвинтаря й вояка греко-католика. Треба було запечатати його могилу.

Греко-католицький парох на той час саме виїхав із Люблина. Порадили звернутися до о. А. Пеленського, що жив тут у свого сина. Відвідав його в цій справі автор цих рядків.

— Але ж я тут тільки гість у Люблині й ніяких церковних чинностей не виконую, мій пане! — сказав, вислухавши мене, о. Пеленський.

— Розумію Вас, отче, але прошу зрозуміти й нас. Що порадите?

Отець А. Пеленський подумав і говорить:

— Мушу, як священик, чимось причинитися до вашої турботи. Ходім!

Ідемо до гр.-кат. церкви, щоб дістати епітрахіль і хрест. Заходимо по дорозі до молоденького гр.-кат. священика Ю., що жив при церкві.

— Дуже радий, що застаю вас дома, отче, — говорить Покійний. — Маєте епітрахіль і хрест?

— Маю.

— То дасте їх мені, а самі виконуватимете обовязки дяка при мені.

І розповідає, в чому справа.

— Як? — аж відхитнувся від нього молодий о. Ю. — На православному цвинтарі? Але ж ми, отче, не маємо права служити там панахиди!

— Дозвольте вже мені відповідати за це перед церковною владою і перед Богом! — говорить о. А. Пеленський. — Умирати за Україну могли разом і греко-католики й православні! Чому ж по смерти ми будемо різничкувати їх?

А пізніше говорив мені о. А. Пеленський:

— Боже, Боже, як ми не хочемо зрозуміти того, що звідки б не був українець — з Камчатки, з Києва, зза океану, з Марса, до якої б віри не належав, — усіх їх треба обєднати коло загальної ідеї, усіх треба згорнути перед загальною метою!...

То ж не диво, що й похорон цього Заслуженого Громадянина був справжнім виявом пошани до Нього всього українства міста Люблина без різниці обрядів. Усі були приявні, всі прийшли віддати останню прислугу. Підчас похоронів співав хор православної церкви, опісля в цій же церкві відбулась і Богослужба з панахидою за нього невтомного Діяча, що впродовж усього свого життя мав перед собою одну ціль: Бог і Україна. О-д.

ПОДЯКА.

З приводу смерти Апостольського Адміністратора бл. п. о. д-ра Я. Медвецького складаю сердечну подяку Генеральному Вікаріеві, о. ректорові Ол. Малиновському за повні посвяти труди спровадження тлінних останків з Кракова до Сянока та уладження похоронів; о. секретареві Білоскурському за саможертвенну працю при уладженні похорону; о. дир. Ганушевському за пращальні слова в церкві; о. Гентишеві за пращальні слова на цвинтарі; усім Всечесним Отцям за участь у сумному торжестві; хорові під проводом проф. Іванейка та всьому громадянству за участь у похоронах складає сердечну подяку

д-р Ст. Медвецький з Дружиною,

З українського життя

ГРУБЕШІВЩИНА.

РАЙОНОВА ВІДПРАВА ПРЕДСТАВНИКІВ КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЬОГО ЖИТТЯ В МОНЯТИЧАХ.

Дня 26. І. відбулася в селі Монятичах районова відправа культурно-освітніх працівників. На відправі були: організаційний референт УДК в Грубешеві, дир. Т. Герасимюк, заст. референта виховання молоді грубешівського УДК М. Книш, війт волости та представники сіл. У своїй промові, що викликала помітне враження в слухачів, дир. Т. Герасимюк обговорив ціль та засоби діяння УДК, справи волосних та сільських мужів довіря при УДК, церковні та культурно-освітні справи, завдання й плян праці в УОТ, взаємини між УОТ та УДК і т. д. — М. Книш згадав про працю в Куренях Молоді, співпрацю з УОТ та УДК, пояснюючи велику вагу зорганізованого життя молоді. Невтомний і працьовитий війт Б. Герасименко закликав до жертвенної праці для добра народу. Відправу, що скріпила духа єдности села й міста, закінчено національним гимном. Подібні відправи мають незабаром відбутися в с. Мінянах під проводом дир. М. Самохваленка та в Уханях під проводом дир. Т. Герасимюка.

НОВИЙ ПОСАДНИК М. ГРУБЕШЕВА.

Дня 15. І. місто Грубешів привітало нового посадника українця д-ра М. Павлюка. Новий посадник взявся енергійно до праці.

ШКІЛЬНА ЯЛИНКА В ГРУБЕШЕВІ.

В українській державній народній школі в Грубешеві відбулася 26. січня дитяча ялинка. Різдвяний настрій викликали дитячі деклямації, сценки: „Дідух" і „У Києві-Граді", танки та співи. Дуже гарно деклямували Степанка Панасевич, уч. 5 кл., та Петро Теребус ,уч. 6 кл. — Е. Редзьо, уч. 7 кл., з мистецькою легкістю відтанцювала козачка. — Кожна дитина отримала солодкий дарунок та книжку.

СВЯТ-ВЕЧІР У ВОЛОДАВІ.

В бурсі торговельної школи у Володаві відбувся Свят-Вечір для найбідніших дітей, що його уладили на свій кошт п-ні Шведова і п. Бульбяк. На вечері було 28 дітей, які крім вечері, одержали від фундаторів різні дарунки: полотно на сорочки, рукавички, панчохи, шалі, книжки до читання, зшитки, олівці і т. п., що для дітей було великою й дуже приємною несподіванкою. При гарно прибраній ялинці й колядах діти провели вечір дуже весело. На вечері були присутні крім фундаторів, посадник міста м-р Ваньо, делегат п. Залізняк і управитель школи п. Запутович. В імені дітвори складає Делегатура, управа школи й посадник міста п-ні Шведовій і п. Бульбяковi за це щиру подяку.

В Українській Харчівні уладжено спільну вечерю, що в ній взяли участь майже всі українці Володави. Після молитви — о. Середа поблагословив кутю й короткою промовою побажав приявним усього доброго.Відтак промовляв посадник Володави м-р Ю. Ваньо. Письменний привіт надіслав голова Холмського Комітету м-р М. Мостович, що своєю жертвенною працею в дуже великій мірі причинився до національного підйому Володавщини. Серед співів колядок пройшов вечір незвичайно мило.

По вечері всі учасники ходили з колядою до всіх тих, що з важних причин не могли прийти на цю вечерю.

Вкінці треба додати, що дуже багато зусиль і праці в зорганізуванні Свят-Вечері вложила референтка жіночих справ при Делегатурі п. Ольга Базильків.

З ЖИТТЯ ВАРШАВСЬКИХ УКРАЇНЦІВ.

У неділю, 2. II. ц. р. в православному соборі на Празі о. настоятель протоієрей Пащевський відслужив в асисті священиків панахиду за героїв, що полягли 30. І. 1919. Перед панахидою виголосив він гарне обдумане патріотичне слово.

На таку численну українську православну кольонію у Варшаві — замало вірних буває в церкві. Такий стан недопустимий. На будуче побажане, щоб собор на Празі був усе повний. Бо ж Службу Божу в живій українській мові все відправляють незвичайно торжественно. Незвичайно мило послухати співу церковного хору, що стоїть на високому мистецькому рівні.

З ЖИТТЯ ФІЛІЇ УНО В ПОЗЕНІ.

У днях 22. і 29. І. ц. р. відбулися святочні сходини з нагоди історичних роковин. Дня 22. І. виголосив реферат Я. Ощудляк, заступник голови філії. Гарний спогад про день 22. січня 1919 р. на фронті в Галичині розказав б. сотник Побігущий, голова філії. Дуже добре деклямували Славка Івоніна та Олекса Фомичів, діти з доросту філії УНО.

Святочні сходини 29. І. виповнили виступи самої молоді. Реферат читав студ. Н. Ходновський, бібліотекар філії УНО. Потім були деклямації дітей: Славка й Наталочки Довбні, Марусі Різниківної, Марусі Крутовської, Олекси Фомічева, Софійки Івоніної. Деклямувала теж д-р Присневська-Зощук. Хор співав низку пісень.

Треба підкреслити щасливу думку управи філії — промовляти на святах до своїх членів та гостей устами дітей, як також велику працю над дітьми д-ра Ст. Зощука.

МАТСУОКА ЗНОВУ ОСТЕРІГАЄ ЗЛУЧЕНІ ДЕРЖАВИ

ТОКІО, 5. II. — Перед головною комісією палати послів ніппонського парляменту промовляв міністер закордонних справ Матсуока. При тій нагоді мін. Матсуока сказав таке:

„Пакт трьох великодержав — це своєрідний мировий пакт. Його мета — припинити воєнні дії. Він торкається також і війни, що могла б розгорітися між Ніппоном та Злученими Державами".

Про взаємовідносини між Ніппоном та Злученими Державами Матсуока так висловився:

„Лінія майбутньої закордонної політики Ніппону спиратиметься на підставу пакту трьох. Коли Злучені Держави або якась інша великодержава хибно розуміють зміст цього пакту, то ми хотіли б їх про це повчити. Мабуть Злучені Держави не розуміють дійсних намірів Ніппону та зовсім хибно собі уявляють нашу силу. Тому то я вважаю за відповідне звернути увагу Злученим Державам на могутність нашої збройної сили і наших національних сил. Рівночасно звертаю увагу і на нашу рішучість. Після того, як ми підписали пакт трьох великодержав, ми очікували, що загостриться відношення Злучених Держав до Ніппону. Одначе і далі робитимемо зусилля, щоб Злученим Державам пояснити, що пакт трьох великодержав — це пакт мира та його мета — перешкодити вибухові війни".

КАТАСТРОФАЛЬНИЙ УПАДОК АНГЛІЙСЬКОЇ МОРЕПЛАВБИ

ШТОКГОЛЬМ, 5. II. — Коли державний секретар Балфур вважав за вказане остерігати англійську прилюдну опінію перед атаками німецького летунства, англійський міністер мореплавби Крос зясував на одному зібранні в Лондоні понуру картину положення на морі. І він очікує також „якогось велитенського ворожого зусилля" та вважає, що з уваги на грізний упадок торговельного тонажу положення є незвичайно критичне.

САМІ АНГЛІЙЦІ ПІДТВЕРДЖУЮТЬ БЕЗНАДІЙНІСТЬ АНГЛІЇ

РИМ, 5. II. — Відомий італійський щоденник „Месаджеро" помістив статтю на тему безнадійности положення Великої Британії. При цій нагоді згаданий щоденник звертає увагу на висновки й погляди англійського знавця економічних справ Лейтона. Міркування Лейтона сильно відрізняються від звітів ґен. Фолера. Лейтон висловлює переконання, що з хвилиною, коли Німеччина зуміла створити широкі господарські підстави й тому стала під господарським оглядом такою сильною, що її годі побороти, Англія може виграти війну тільки у військовій ділянці. Висновки ґен. Фолера зовсім суперечні з думками Лейтона. Ґен. Фолер думає, що з огляду на воєнну могутність Німеччини та недостачу англійських стратегічних плянів, Велика Британія вже пропаща і тому вона не в стані виграти господарської війни. „Месаджеро" додає від себе, що вже саме порівнання поглядів обох фахівців вистарчає, щоб прийти до висновку про положення Англії.

АМЕРИКАНЦІ ПРОТЕСТУЮТЬ ПРОТИ ПОВЕДІНКИ ГЕЛИФЕКСА

НЮ-ЙОРК, 5. II. — Американський щоденник „Ласт Уерлд Телеґрем" повідомляє, що „Емерикен Ферст Коміті" запротестував перед головою комісії закордонних справ сенату та палати послів проти поведінки Гелифекса. У згаданому протесті звертають зокрема увагу на те, що порядок нарад при принятті закону про допомогу для Англії обговорювали з представником держави, що має з цього закону користати. Згаданий комітет називає це цілком невідповідним. Рівночасно протестанти домагаються від міністра закордонних справ Гола, щоб ревірити поведінку британського амбасадора та дати про те прилюдне вияснення.

Діти на зимову допомогу

Наша Редакція одержала лист такого змісту:

Стовпе, дня 21. І. 1941 р.

Високоповажаний Пане Редакторі

В третій день свят Різдва Христового наша пані учителька улаштувала нам „Ялинку". Ми, діти, відіграли „Вертеп" — говорилисьмо гарні вірші, колядувалисьмо гарні коляди. Було дуже гарно і приємно. На вертепі був присутній наш Парох, Отець Мітрат Сагайдаківський. Отцю Мітратові дуже подобалося те, що ми так чисто і гарно говорилисьмо по українськи. За це дісталисьмо 5 (пять) золотих на цукорки. Сьогодні в перший день науки по святах ми заявили нашій пані учительці, що тих 5 золотих жертвуємо на зимову поміч. Це прошу приняти, як новорічний подарок від нас, дітей із школи в Стовпю. Бо ми, хоч іще малі, завдяки нашій пані учительці, добре вже розуміємо наш громадянський обовязок.

З глибокою пошаною

За шкільну дітвору

Катерина Томашук,
уч. IV. кл.

Від Редакції: Зворушливий своїм змістом лист цей подаємо без виправлення мови, перевівши в ньому тільки інтерпункцію. Приклад дітей із Стовпя хай заохотить наше широке громадянство до якнайбільшої жертвенности на ціль, що навіть у наших дітей знайшла зрозуміння, як „громадянський обовязок",

З відчитової салі

Ярославське УОТ дає кожної неділі та свята популярний реферат для ширшого загалу. Громадяни зацікавилися рефератами. Між іншим по рефераті д-ра Терлецького про вїзд Б. Хмельницького до Києва 5. січня 1648 р. виринула думка, що нам треба конечно більші повісти, розміру трильогії Б. Лепкого, що зображувала би добу Хмельниччини. На ту ціль зложив ред. Р. Данилевич 100 зол. і предложив створити фонд, який заохотив би авторів до написання згаданої повісти.

Два інші реферати м-ра Кульчицького „Про прізвища" й „Алькоголізм, як суспільне питання", були дуже актуальними для тутешнього терену. В ділянці прізвищ існує тут хаос, бо деякі люди мають кілька таких самих, одначе в правному розумінні різних від себе прізвищ. Приміром: Літвін-Литвин, Назаревіч-Назаревич, Хотинецкі-Хотинецький, Телеґа-Теліґа-Телега і т. п. Референт вивів цілу ґенеальоґію прізвищ і їх оформлення аж до найновіших часів, що їх зреформували не тільки польська адміністрація, але й новий польський правопис.

Реферат „Алькоголізм" дуже на часі з уваги на жахливе поширення самогону, що його тепер масово виробляють. З уваги на це сумне явище, пожаданим було би, щоби наша преса, УОТ-и й інші наші товариства поборювали алькоголізм, тимбільше, що лютень — це місяць боротьби за тверезість.

Новинки

КАЛЄНДАР.

ЛЮТЕНЬ.

6. Четвер — Пр. Ксенії
7. Пятниця — Св. Григорія Богослова

ВСІМ ТИМ, ЩО ЗАМОВЛЯЮТЬ у нас »бібліотеки« і просять, щоб деякі книжки зі згаданих бібліотек замінити нашими, подаємо оцим до відома, що цього робити не можемо, бо такі »комплети бібліотек« вже маємо готові й у ніякому разі ніяких змін робити не можемо. — Українське Видавництво.

ПОКЛИК. УДК і їх Районові Делеґатури взиваємо: стягнути половину доходу з цьогорічної коляди й належну квоту негайно переслати поштовим переказом до УЦК, або складанкою Українбанку, Відділ у Кракові, з дopискою вгорі середньої частини складанки »УЦК—УОТ« та одночасно переслати звіт і виказ із переведеної коляди до Відділу Культурної Праці при УЦК.

ПРИГАДКА. Всім УДК і їх Районовим Делеґатурам на терені Люблинської Области пригадуємо, що вишкільний курс для культурно-освітніх працівників Холмщини й Підляшшя відбудеться у Замості, в днях від 10. до 22. лютого. 1941 р. — Кількість курсантів зголосити негайно до УДК в Замості, вул. Костюшка 5/I., або телефоном: Замостя, тел. 105 (канцелярія д-ра Б. Карпевича). — Відділ Культ. Праці при УЦК.

НАЙДУТЬ ПРАЦЮ. Українці інжиніри-архітекти, рисівники, адміністраційні урядовці та машиністки найдуть негайно працю в більшому німецькому підприємстві на терені Ґен. Ґубернаторства. Вимоги: знання німецької мови, обовязково для урядовців і машиністок, для інших побажане. Зголошених, які перебувають у таборах переселенців, звільниться. Зголошення враз з життєписом, потвердженим УДК та відписами свідоцтв слати до УЦК — Відділ Праці під шифрою 183. Зі зголошеннями треба спішитися, бо справа дуже пильна.— Український Центральний Комітет — Керманич Відділу Праці й Суспільної Освіти.

— ПОШТОВИЙ КУРС, що мав зачатися з кінцем січня, з технічних причин відложений. Новий речинець курсу буде поданий у пресі. — Керманич Відділу Праці й Суспільної Опіки УЦК. 1-3

— БІЖЕНЦІВ, що при переході кордону з Совітів і Литви здали гроші німецькій митній сторожі й які у визначеному речинці до 15. XI. 1940 р. подали прохання до УЦК в справі одержання підмог та були визвані доповнити свої прохання — закликається, щоби вони найпізніше до 10. лютого 1941 р. доповнили свої прохання відповідно до вказівок, які одержали від УЦК, чи через Головну Опікунчу Раду. — Відділ Праці й Суспільної Опіки при УЦК.

— В СПРАВІ ЗВІЛЬНЕННЯ ПОЛОНЕНИХ, бувших вояків польської армії, що перебувають у таборах полонених, подається до відома, що згідно з повідомленням компетентних чинників, усі УКРАЇНЦІ ПОЛОНЕНІ, без огляду на їх попереднє місце замешкання, будуть із таборів звільнені вже в найближчому часі. Прохань у цій справі не потрібно ніде вносити. — Керманич Відділу Праці і Сусп. Опіки при УЦК. 1-5

— БІБЛІОТЕКА Т-ВА »ПРОСВІТИ«—УОТ У КРАКОВІ взиває всіх довжників звернути негайно визичені книжки під загрозою поіменного проголошеня в пресі, до чого змушують нас безуспішні упімнення. Бібліотека відкрита в середу, пятницю й неділю від год 19. до 20. — Управа.

— СВЯТ-МИКОЛАЇВСЬКУ ПОЖЕРТВУ на »Зимову Допомогу« незаможній дітворі в висоті 20 зол. зложили: Вп. П. Тамара Вишнівська-Мікош з Варшави і Вп. П. Сергій Вишнівський з Варшави у висоті 10 зол., про що через недогляд не було подано своєчасно у виказах. ВП. Жертводавцям складає оцим щиру подяку Комітет.

— ВИЇЗД НА ЛЯЙПЦІҐСЬКИЙ ЯРМАРОК. Цьогорічний весняний ляйпціґський ярмарок відбудеться в днях від 2. до 7. березня ц. р. Участь у прогульці можуть брати купці, що дійсно зацікавлені у відвідинах ярмарку. Про видачу пашпорту можна старатися лише у пашпортовім уряді свойого дистрикту. Краківське Пасштелле дозволило виїхати лише 30-тьом українським купцям з краківського дистрикту. Торговельні Секції краківського дистрикту позбирають зголошення від кандидатів і разом з залучниками перешлють до дня 15. II. 1941 р. до УЦК, Господарський Відділ. Разом з зголошенням треба надіслати такі залучники: 1) 2 знимки, якщо даний кандидат, ще не виробляв собі пашпорту, а якщо вже виробляв пашпорт, то хай залучить старий до зголошення. 2) Виказку (леґітимацію). 3) Реєстраційну карту, або потвердження маґістрату, що дана особа є купцем (може бути спільна посвідка для більше осіб). Купці, що на весні 1940 р. предложили посвідки, що є купцями, нових посвідок тепер не мусять предкладати. 4) 80 зол. на кошти, звязані з виробленням пашпорту, а саме: 30 зол. на сам пашпорт, 15 зол. на посвідку з Торг. Палати, 5 зол. на стемпель, 10 зол. на карту вступу, 20 зол. на інші видатки. — До Німеччини вільно взяти зі собою стільки грошей, на скільки Девізовий Уряд дасть дозвіл, прим. на 10 днів — 100 РМ. Такий дозвіл вистарається канцелярія УЦК. Залізничий білет в обі сторони платиться польськими золотими. Залізничих знижок з Ґен. Ґубернаторства не передбачується. Поворотний білет з Кракова до Ляйпціґу та з Ляйпціґу до Кракова коштує 116,20 зол. Купці люблинського дистрикту мають вносити свої зголошення на виїзд через наш відділ у Люблині, вул. Нарутовича 64. Їх обовязують усі подані точки. — Керманич Господ. Відділу при УЦК.

— МОРОЗ КРІПШАЄ. Після днів відлиги знову зростає мороз. В середу, 5. II., у Кракові було ранком 7 ступнів морозу.

— КАТАСТРОФА В ЮГОСЛАВІЇ. Внаслідок неуваги одного залізничника на передмісті Білгороду-Пачво, погибли 4 особи, а 5 осіб було важко ранених. Поїзд наїхав на вантажний самохід і його зовсім знищив.

— ВИБУХ В НІППОНСЬКІЙ КОПАЛЬНІ. В копальні Фукуока басейну Гонай був катастрофальний вибух. 15 вуглекопів засипало вуглем. Одному вуглекопові вдалося чудом видістатися. Інших робітників не вдалося видобути.

— СМЕРТЬ НАЩАДКА КОЛЮМБА. В Мадриді помер Колюмб, Дон Рамон Кольон Карваяль, кн. Вераґуа. Підчас домашньої війни в Еспанії його увязнили баскійські сепаратисти та випустили щойно на інтервенцію арґентинського посольства. Кн. Вераґуа був потім сотником в армії ґен. Франка і під Теруелем був важко ранений.

Малий фейлєтон

Соборна мова

У неділю я слухав викладу Архиеп. Іларіона й дивувався:

— Що це таке говорить Владика про соборну літературну мову, що, мовляв, нею говорять усі українці — від Біскаю по Тихий Океан, значить пятьдесять міліонів та ще з чубком.

Цікаво! Та я все-таки бився зі сумнівами: Владика таки помиляється! Може не всі говорять чистою літературною мовою? — і мені прийшло на гадку переконатись, особисто провірити те, на що я досі майже не звертав уваги.

Почав від жінок, хоча би тому, що жінки займають звичайно перше місце. Пішов таки до своєї симпатії Муми, яка працює на пошті.

Мума обсипала мене пестливим щебетом як звичайно:

— Ах, ти приніс мені тістка? Я страх маю апетит на щось пікантного, бо тут ферпфлеґунґ хоть незлий, але висиджуся десять годин при штипслях, то бим і вола зїла. А що порадити, як в торебці пусто й чоловік не годен собі на люксус позволити, та ще коли всьо на бецуґшайни, а нема форси.

В неї була ще й її приятелька, Туся. Мимрава, говорить спроквола, ледви цідить через уста.

— Ей, каже, — і мені ся нираз так захочує... Так бим зїла якесь тістко, але венций треба сі за тим дивити, як день перепхати. Хто ще має єкусь фляму, рахувати, то десь до цукерні, або де енди заведе і бодай в нидiлю має сюприз, а я вже й забула, колим тістко їла...

— А що це таке „фляма"? — питаю.

— Фляма? Не знаєте?

— Ні.

— Фляма — та то хлопец!... Такий на нидiлю, що на тістко заведе, люб до кіна, а чесом і на данцік...

— Ну, не багацько довідався — думаю. — Попробую ще якогось інтеліґента. Жінки звичайно не думають, як говорять.

Заходжу до „Полтави", де сходяться самі вибрані.

— Здоров! — вітаю товариша. — Можна присісти?

— Будь ласка...

Підходить кельнер.

— Чим можу?...

— Мале пиво!

На це товариш:

— Де на таке зимно пиво! Напийся меда...

— Чому меда, а не меду? — питаю.

— Або так має бути. Я студіюю мовознавство. Завжди кажеться, прим., „пишу листа, бджола збірає меда"...

— А бодай тебе!... — махнув я рукою й зійшов на іншу тему.

— Ну, як там? Не маєш якої вістки з того боку?

— Ні. Зо дома не пишуть, хоча мною було написано теж...

— Егеж!

Я тільки здвигнув раменами: цей уже цілком перевчений... Шкода й балакати!

Ясно було тепер для мене: Владика таки помилився.

МОРМОН.

Тиша перед хуртовиною

ШТОКГОЛЬМ, 5. II. — Державний підсекретар у британському міністерстві летунства Болфур сказав у одній промові в Оксфорді, що не треба собі робити ніяких оман з того приводу, що до деякої міри успокоїлося положення в повітрі. Не треба цього вважати за ослаблення німецьких воєнних зусиль. „Не виключене — сказав Болфур, — що це тиша перед бурею та вістун нових важких атак на нашу оборонну систему. Думаю, що, доки дочекаємося кінця, мусітимемо пережити ще не один досвід і запізнатися з не одною зброєю та воєнною машиною. Будемо ще відбивати атаки, що в порівнянні з ними дотеперішні атаки видаватимуться заслабими налетами на деякі вибрані міста. Не думаймо, що вже тоді зуміємо виграти війну, коли зберемо вистарчаючу кількість людей та воєнного матеріялу до летунської й морської оборони. Перемогти можна тільки за допомогою офензиви. Головна зброя, що нею можна б зломити ворога — це ескадри бомбовиків, збільшені до відповідних розмірів. Мусимо мати на увазі, що кожна одиниця мусить спромогтися на значно більші жертви, ніж досі, коли хочемо перемогти. Ще є в нашому народі деякі круги, що майже не відчули війни на власній шкірі. Вони ведуть такий спосіб життя, що небагато відрізняється від давнішого".

Короткі вістки

— БОЛГАРІЯ підкреслює свій звязок з новою Европою. Всі надії й симпатії Болгарії по боці тих, що борються з версайським диктатом. Болгарський нарід зробить усе, щоб стати гідним членом і частиною европейської спільноти. Так пише часопис »Завтрішня Болгарія«.

— ГОЛОВА мадярського уряду ґр. Телекі захворував на ґрипу.

— ЗАТОНУЛИ В АНҐЛІЙСЬКІЙ СЛУЖБІ. Два югославянські кораблі, »Іво Річіч«, 3.723 тон, і »Ізґлер«, 4.338 тон, що були в анґлійській службі, затонули.

— УСТУПИВ югославянський міністер справедливости д-р Лязар Марковіч. Його становище перейняв д-р Михайло Константиновіч.

— УСТУПИВ болгарський міністер хліборобства Баґріраноф. Тимчасовий провід мін. хліборобства доручили голові уряду проф. Філовові.

ОБОВЯЗКОВА СЛУЖБА ЧУЖИНЦІВ В АНҐЛІЇ.

ШВАЙЦ. БЕРН, 5. II. — „Всі чужинці мусітимуть працювати або боротися" — під таким наголовком помістив статтю „Дейли Мейл". В ній м. ін. пишеться, що всі чужинці з союзних країв будуть покликані до служби, щоб працювати або боротися за інтереси Анґлії. Зголошення будуть обовязкові. Анґлійці рішені усунути всіх „неробів". Кожний, хто користає з опіки Анґлії, мусітиме працювати для її оборони. В Анґлії є біля 250.000 чужинців. Всі здібні до праці, що не є в концентраційних таборах, будуть покликані до служби.

ОГОЛОШЕННЯ

При всяких оголошеннях, що їх надсилають до Адміністрації для вміщення в часописах, треба надсилати одночасно належитість та подати, чи оголошення має бути вміщене в ЩОДЕННИКУ „Кр. Вісті" чи ТИЖНЕВИКУ, чи, може, в ОБОХ часописах.

Дрібні оголошення

Самостійного книговода зі свідоцтвами і референціями потрібно до поважної торговельно-пром. фірми. Вимоги: Володіння німецькою мовою в слові й письмі, довголітня практика. — Зголошення слати до Адміністрації щоденника „Краківські Вісті" під „1553". 5—5

Німецьке Тов. Обезпечень „Silesia", представник для українців в Ген. Губернаторстві інсп. Козій Степан, Краків, вул. Крупніча 22, м. 6. — Конто „Українбанку" в Кракові. Переводить обезпечення від вогню, влому цивільно-правної відповідальности, самоходової правної відповідальности, нещасливих випадків, транспортів. 457 15-21

Янів Степан просить Степана Богдана з Добрян, повіт Стрий подати свою адресу, зглядно порозумітися зі мною на адресу: Краків, Костюшки 30, м. 3. 609 3-3

Когось з родини і друзів з повіту Збараж і Косів Гуцульський пошукує Лівак Петро Gefangenennummer 9823, Stalag IV. A. 623 1—1

Друзі та знайомі зі села Денисова, повіт Тернопіль, відізвіться на мою адресу: Дусоновський Мирослав — Gefangenennummer 7844, Stalag XX A (5) 624 1—1

Полонений Пащетник Григорій пошукує друзів і знайомих з Рогатинщини. П. Г. — Gefangenennummer 7725, Stalag XX A. (5). 625 1—1

Друзі з Отинії, відізвіться на адресу: Клосенко Дмитро, Gefangenennummer 3400 Stalag XX A. (5) 626 1—1

Осип Катинський зі села Катина, повіт Добромиль, пошукує Фаснера Ґабрелька і Франку з Бакунчіч — Перемишля, писати на адресу: О. К. Gefangenennummer 40739, Stalag XVII. A. A. 3629, W. 627 1—1

Пошукую Івана Денеку і Анну Бобик-Матіяш, зі села Яблонова, повіт Копичинці. Мінцюк Стефан, Gefangenennummer 10069, Stalag IX. C. 628 1-1

Пошукую Івана Чирвінського і Івана Прокопишина — прошу повідомити на адресу: Білик Микола, Gefangenennummer 10992, Stalag IX. C. 629 1-1

Дорогий Брате Миколо, довший час не маю про тебе ніякої вістки. — Напиши на адресу: Ярослав Ґрабовський, Gefangenennummer 40654, Stalag XVII. A. Arb. 362/9. G. W. 630 1—1

Микола Бездухий пошукує брата Матвія Горбачевського зі села Коршова, повіт Луцьк, зголошення на адресу: М. Б. Gefangenennummer 6725, Stalag XI. B. K.-do: 285. 631 1q1

Романюк Іван із села Бискупичі Шляхоцькі, пов. Володимир Вол. пошукує свого вуйка Петра Квятківського із Крилова, пов. Грубешів, писати на адресу: I. R. Gefangenennummer 40682, Stalag XVII. A. Arb. 362/G. W. 632 1q1

Столярук Микола, Дулиби, пов. Володимир Вол. пошукує брата Гриця Столярука, друзів Гната Хитрого, Івана Савика, Атаназія Боднарчука, Івана Шараванського. Писати на адресу: M. S. Gefangenennummer 40618, Stalag XVII. A. Arb. 362/G. W. 633 1q1

Хто знав би, де перебуває Мужила Василь, прошу повідомити на адресу: Сагайдак Микола Gefangenennummer 10173, Stalag XX A. (5). 634 1-1

Пошукує друзів, кревних і знайомих зі Звіняч, повіт Горохів, Палюх Харитон Malapane, Ledigenheim, Kr. Oppeln, Oberschlesien. 635 1-1

Сестру й брата зі села Ниві, пов. Любачів, пошукує Шалько Михайло, Malapane Ledigenheim, — Kr. Oppeln, Oberschlesien. 636 1-1

Огородничий Володимир зі села Конюхи, повіт Горохів, пошукує друзів і знайомих, повідомити на адресу: О. В. Malapane, Ledigenheim, — Kr. Oppeln, Oberschlesien. 637 1—1

Пошукую знайомих — пишіть на адресу: Паньчевський Ярослав, Malapane, Ledigenheim, — Kr. Oppeln. 638 1—1

Хто знає про місце побуту моїх братів Павла і Михайла, прошу повідомити на адресу: Оверко Йосафат, Colimsee August, Trunz — Elbing. 639 1—1

Пошукую Горбаця Івана з Мостиск, прошу писати на адресу: Стець Василь — Gemeinschaftslager Gladbeck Zweckil 1/W. Schulstr. 640 1—1

Заціньский Іван зі села Мочеради, повіт Мостиска, прохає знайомих зголоситися на адресу: З. І. — Gemeinschaftslager Gladbeck Zweckil 1/W. Schulstr. 641 1—1

Пошукує друзів і знайомих зі села Руда Сілецька повіт Камінка Струмілова, Волян Павло Gemeinschaftslager Gladbeck, Zweckil 1/W. Schulstr. 642 1—1

ВП. Матчишин! Прошу *зголоситися до праці*, що Ви ІІ оферували перед 2 місяцями. — Т. Семаківський, Краків, Бурґштрассе 46. 643 1-2

Пошукую полоненого брата Петра Гуркали зі Словіт, повіт Перемишляни. Катарина Фріц, — Templin U. K. Posterholungsheim, Haus 5/6. 644 1—1

Двох пристійних українців добре ситуованих електро-монтерів — Сорока Василь — 24 літ й Горбаченко Володимир — 27 літ — пошукують дві пристійні інтеліґентні панночки в цілі подружжя — посаг невимаганий. Листи зі світлинами слати на адресу: Marktl ins Traisentale, Hauptstrasse , — (Hotel Kerschner). 645 1—1

Середа Лазока й Пригода Михайло зі Славятина, відозвіться на адресу: Ґаран Михайло — „Hasag" A. G. Skarżysko Kamienna. 646 1—1

Друзі зі села Волкова повіт Перемишляни, відізвіться на адресу: Іван Ханачівський, Oberau, Kr. Meissen. 647 1—1

Друзі зі села Хильничі, повіт Золочів, відізвіться на адресу: Володимир Дмитрак, Oberau, Kr. Meissen. 648 1—1

ПОВІДОМЛЕННЯ.

Оцим подаю до загального відома Українському Громадянству, що фірми ПЕРЛЬБЕРГЕР Й ШЕНКЕР, „ЗАГЛОБА", „КОЛЮМБІЯ" і „МАЛЬЦ" — з незалежних причин влада зліквідувала. На їх місце повстала німецька розділььня під фірмою „Майнль". З уваги на це повідомляю ПТ. Українську Клієнтелю, що під фірмою **Т. Семаківський, Краків, Бурґштрассе 46.** відкрив я свою власну фірму. 1-2

650 З українським привітом
Теодор Семаківський.

ПОДЯКА.

Всім Приятелям й Знайомим, що своїм співчуттям, словом, як також і участю в похоронах нашої Дорогої, нагло помершої Мами Д-р Антоніни РАВИЧ, старалися полегшити наш невимовний біль — сердечно дякуємо. 1—1

649 Родина Покійної.

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ: Ціла сторінка 600 зол., пів сторінки 320 зол., ¼ сторінки 180 зол., ⅛ сторінки 150 зол. 1/16 сторінки 80 зол.
МЕНШІ ОГОЛОШЕННЯ: 1 міліметер ширини 1 шпальти (або його місце) 1 зол. — В тексті 100% дорожче, на першій сторінці 200% дорожче.
ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ: 30 сотиків за слово, найменше 3 зол. Для шукаючих праці 15 сот. за слово. Матримоніяльні по 50 сот. за слово.
КНИЖКИ: Всі книжки нашого видавництва продають книгарні й адміністрація видавництва. Хто хоче замовити книжки просто на свою адресу — повинен наперед прислати належитість і на пересилку, а тоді вишлемо бажані книжки.

ПЕРЕДПЛАТА „Кр. В.": Передплату треба висилати згори. Передплата однакова в краю й закордоном. Часопису на кредит не можемо висилати. При зміні адреси треба все подавати попередну адресу.
ВИСИЛКА ГРОШЕЙ: Гроші на передплату чи книжки з Генерального Губернаторства треба посилати переказами або чеками нашого видавництва Sch A Warschau Nr. 2.143. З Німеччини на чеками нашого видавництва на Postscheckkonto Berlin № 68085.
З Протекторату: чеками „Українського Видавництва" Postsparkasse Prag 78.513. Курс 1 нім марки 2 злоті; 1 чеської корони 20
При висилці грошей все треба подати на що призначені гроші. Звертаємо увагу: подавати читку і докладну адресу.

За Редакцію відповідає начальний редактор М. Хомяк у Кракові. Видає „Українське Видавництво", Краків, вул. Райхсштрассе 34, ІІ. Тел. 23..
З друкарні „Нова Друкарня Денникова" під наказною управою, Краків, вул. Ожешкової 7, тел. 102-79.
Verantwortlich für den Gesamtinhalt und Anzeigenteil: Hauptschriftleiter M. Chomiak, Krakau. Verlag: „Ukrainischer Verlag" G. m. b. H. Krakau, Reichsstrasse 34. Fernspr. 230-39. — Druck: „Neue Zeitungsdruckerei", Kommissarische Verwaltung, Krakau, Orzeszkowagasse 7, Fernsprecher 102-79